

jan
segghers
nevěsta
ve sněhu

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

Zubařka Gabriela Haslerová jedenáctého listopadu odpoledne zaslechla, jak za její asistentkou zaklaply dveře ordinace, a přepadl ji — jako v uplynulých dnech už mnohokrát — nevysvětlitelný neklid. Procházela kolem zrcadla a znovu si uvědomila, že na svých dvacet devět let vypadá staře. „Co se to se mnou jenom stalo?“ pomyslela si, ale snažila se tu otázku vyhnat z hlavy.

Přestože jí toho dne už skončila ordinační doba, čekala ještě na jednoho staršího pacienta, který ji na poslední chvíli požádal o pozdější návštěvu. Šlo jenom o konzultaci, a tak se rozhodla poslat asistentku domů a ušetřit peníze za její přesčas. Aby se nějak zabavila, sedla si k psacímu stolu a začala se věnovat vyřizování administrativních věcí, brzy si však uvědomila, že se vůbec nesoustředí. Každou chvíli se dívala na hodiny, pak si zašla do kuchyňky pro sklenici vody. Něco jí zkrátka neustále rozptylovalo.

Gabriela byla racionální a o svém povolání si nedělala žádné iluze. Nikdy si nepředstavovala, že bude mít jako soukromá stomatoložka snadný start. Nečekala ale, že to bude takhle těžké. Už na dokončení studia si musela vzít úvěr, a když si pak na Malém Friedberském náměstí začala zařizovat skromnou ordinaci, její dluhy narostly přímo astronomicky. Dům po rodičích v Oberradu zatím prodat odmítala, ale brzy jí asi nic jiného nezbude. Roky do toho domu nevkořčila. Ale když před dvěma lety otec i matka jen několik týdnů po sobě zemřeli, nastěhovala se tam. Zděděný dům byl její jediný majetek.

Seděla u psacího stolku v recepci, zírala na vchodové dveře a uši měla nastražené. Věděla, že pro to není žádné rozumné vysvětlení, stále však měla pocit, že v místnosti není sama. Šla do ordinace, zavřela ventilační okénko a zatáhla závěsy, aby se uklidnila. Potom zapnula rádio a pomyslela si, že už chybí jenom dodávat si odvalu pískáním. Když se chvíli po

páté konečně ozval zvonek u dveří, ulevilo se jí. Ale i během rozhovoru s pacientem si uvědomovala, že jí myšlenky pořád někam odbíhají. Nakonec toho pána poprosila, aby na ni počkal, než si sbalí věci, zapne alarm a pozamyká všechny dveře. Potom společně vyšli z domu. Na ulici se rozloučili. Gabriela Haslerová se dívala, jak pacient míří do boční uličky, kde měl zaparkované auto. Než zašel za roh, ještě jednou se otočil a kývl na ni.

Byla unavená, hladová a těšila se do vany. Měla prázdnou ledničku a nechtěla se jí nakupovat ani vařit, a tak se rozhodla, že si před odjezdem domů rychle zajde k stánku vzdálenému jen několik kroků od její ordinace. V posledních měsících si tam často dávala večeri. Bufet s rychlým občerstvením provozoval jeden Afričan, který ho pojmenoval po bývalém fotbalistovi kamerunského národního mužstva: „Roger Milla Gril“. Majitel byl vysoký, korpulentní, měl tmavě hnědou, skoro černou kůži a ke Gabrielinu překvapení také německé křestní jméno Rudolf. Vysvětloval to tím, že je potomkem legendárního kmenového náčelníka Rudolfa Mangy Bella, který získal vzdělání na škole v Ulmu a pak se ujal vedení svého lidu v odporu proti německé koloniální nadvládě, za což byl nakonec popraven. Ta historka se Gabriele líbila, a proto jí bylo jedno, jestli je pravdivá.

Ve tmě za pultem nebylo z Rudolfa skoro nic vidět, jenom oční bělma a zuby. Na polici nad sporákem stál omastkem zastříkaný kazetový magnetofon, ze kterého se linula pořád stejná hudba: živá nahrávka koncertu skupiny Têtes Brulées. Gabriela Haslerová tu kapelu jednou slyšela v Paříži ještě jako studentka, a tak v ní tato hudba probouzela příjemné vzpomínky. Rudolf ji pozdravil s překypujícím nadšením typickým pro všechny hostinské, bez vyzvání postavil na pult plechovku dietní koly a doporučil Gabriele denní menu: kuřecí stehno s arašídovou omáčkou a grilovanými mladými cibulkami. Gabriela Haslerová cítila, jak ji opouští napětí. Hladově se pustila do jídla, poslouchala povídání dobře

naladěného kuchaře a přemýšlela, jestli má jet do Oberradu tramvají jako obvykle, nebo si dnes může výjimečně dopřát jízdu taxíkem. Rozhodla se pro taxi. Jako pokaždé, když u Rudolfa jedla, chválila jeho kuchařské umění a on jí za to skládal komplimenty, jak dobře vypadá, což jí dnes dělalo obzvlášť dobře.

Vyšla ven a hned se do ní dala zima. A skoro okamžitě se vrátila její nervozita. Rozhlížela se, jako by pro ni snad nějaký kolemjdoucí mohl představovat hrozbu, ale spatřila jen jednu maminku s kočárkem, dvě staré dámy, vracející se s velkými papírovými taškami z nákupů, a několik mladíků, postávajících v zasvěcené debatě kolem auta s otevřenou kapotou.

Šla dolů po Friedberské ulici a vyhlížela taxík. Už se začalo stmívat a řidiči rozsvítili reflektory. Neměla ráda tuhle roční dobu, neměla ráda tuhle zimu a uvědomovala si, že přestává mít ráda i sama sebe. Netěšila se dokonce ani na své zítřejší narozeniny. A Holgerova zpráva, že z Kolína vyrazí hned brzy ráno, aby mohli společně posnídat, jí náladu nijak nezlepšila. Ale místo aby se s ním konečně rozešla, jak si to v duchu mnohokrát umiňovala, už na jaře přistoupila na jeho návrh a souhlasila s oficiální oslavou zasnub za účasti jeho rodičů a hrstky příbuzných. Všichni na její počest přijeli z Porýní do Frankfurtu, aby jí ušetřili cestu, a sešli se na parkovišti u hlavního nádraží, odkud jeli na statek Neuuhof do oblíbené a nijak levné výletní restaurace, která se nacházela patnáct kilometrů jižně od města. Holgerův otec se po většinu času schovával za svou videokameru, matka Gabriele neustále opakovala, jak jsou na svou budoucí snachu hrdí, a večer byli všichni rádi, že to celé mají ve vši slušnosti za sebou. Na krátkou chvíli jí představa, že je teď opravdová nevěsta, dokonce zalichotila. Ale hned druhý den, když zase osaměla, jí to všechno připadalo stejně cizí jako tenkrát, když Holger poprvé začal mluvit o zasnubách.

Vždycky si přála manžela, který bude na stejné úrovni jako ona, ani lepší, ani horší. Neviděla žádný důvod, proč nemít

Holgera ráda, a právě to jí ztěžovalo každou myšlenku na rozchod. Byl asi nejhlavnější a nejohleduplnější ze všech mužů, s nimiž dosud něco měla. Zprvu ji to těšilo. Ale brzy se začala nudit. V každém konfliktu Holger nakonec ustoupil. Kdyby na to přišlo, běhal by za ní jako zpráskaný pes. A přinejhorším by ji pokousal, tím si byla jistá.

Gabrielu Haslerovou probral ze zamyšlení cyklista, který kolem ní projel tak těsně, že se jí zlehka dotkl. Polekaně sebou trhla. Zanádalá. Cyklista po pár metrech zastavil a ohlédl se po ní. Připravila se na hádku. Mladík se místo toho nejistě usmál a omluvil se jí.

Zabočila doprava do postranní uličky. U domu zvaného Scheffeleck se na ni konečně usmálo štěstí. Před nemocnicí Maingau parkoval taxík, řidič stál venku a kouřil. Podíval se na ni. Potom obešel auto a otevřel jí přední dveře. Přestože by raději seděla vzadu, nastoupila.

„Do Oberradu,“ řekla.

Když se rozjížděli, Gabriela Haslerová uslyšela, že někde blízko startuje další auto. Otočila se a uviděla tmavomodré BMW, které se za ně zařadilo do podvečerního provozu. Sklopila stínítko a začala si líčit rty. V zrcátku viděla, že je BMW sleduje.

„Děje se něco?“ zeptal se taxikář.

Gabriela Haslerová zavrtěla hlavou. Snažila se uvolnit. Provoz byl tak hustý, že mohli jet jen krokem. Řidič jí při řazení jednou jakoby omylem sáhl na koleno. Místo omluvy se na ni podíval, aby zjistil, jak na to bude reagovat. Odtáhla nohy na druhou stranu.

Znovu se ohlédla. BMW se stále drželo za nimi. Požádala taxikáře, aby změnil směr.

„Všude je to plný,“ řekl. „A navíc je to zajiždka.“

„Prostě udělejte, co vám říkám,“ odsekla.

Najednou už to BMW nikde neviděla. Musela se zmýlit. V ordinaci nikdo nebyl. Na ulici ji nikdo nepozoroval. Nikdo je nesledoval. Nikdo ji neohrožuje.

„Moc pěkný,“ řekl taxíkář a zazubil se. Trochu se k ní naklonil. Ucítla jeho vodu po holení.

„Prosím?“ zeptala se Gabriela Haslerová.

Místo odpovědi jí zíral na nohy.

„Zastavte!“ řekla. „Zbytek dojdu pěšky!“

„Có?“

„Neříká se ,co‘, ale ,prosím‘! Chci zaplatit.“

„Tady nemůžu zastavit.“

„Ale ano, můžete.“

Otevřela dveře. Řidič prudce zastavil. Okamžitě se za nimi ozvalo troubení. Gabrielu Haslerovou to ale nevyvedlo z míry. Začala se přehrabovat v hlubinách své velké kabelky. Zdlouhavě vybírala drobné. Řidič je přepočítal. „Chybí padesát centů,“ řekl. Vzala si mince zpátky a podala mu dvoustovku. Viděla, že se naštvál.

„Nemám zpátky. Zrovna mi začala šichta.“

„No,“ řekla, „tak co uděláme?“

Ve tváři mu cukalo.

„Dej sem ty drobný a vypadni!“ vyjel na ni.

„Tak to zkusíme ještě jednou,“ řekla.

„Có?“

„Prosím!“

Konečně pochopil. „Dejte mi ty peníze a vystupte si. Prosím! A až budete příště volat centrálu, řekněte, že rozhodně nechcete jet autákem 476. Zapamatujte si to: čtyři — sedm — šest!“

„Jo,“ řekla. „Taky mě to už napadlo.“

Hodila mu mince do přihrádky pod taxametrem. Zůstávala sedět. Řidič čekal. „Ještě něco?“

„Ano. Ráda bych dostala účtenku.“

Oběma rukama praštil do volantu. Na okamžik jí zatrnulo při představě, že by mohl udeřit i ji. Místo toho zavrtěl hlavou a nervózně se zasmál. Potom jí podal vyplněnou stvrzenku.

Gabriela Haslerová vystoupila a nechala dveře otevřené tak doširoka, že na ně řidič ze svého sedadla nedosáhl.

Musel vystoupit a vůz obejít, aby je mohl zavřít. Nerozuměla, co za ní volá. Při odchodu však slyšela čím dál hlasitější troubení rozčilených řidičů.

Došla k řece. Vzduch byl vlhký a studený. Začalo poprchávat. Cesta po nábřeží, kterou obvykle zaplňovali chodci na procházce, sportovci a chovatelé venčící své psy, byla teď liduprázdná. Už se úplně setmělo. Zvedla si límec kabátu a vydala se na cestu. Vpravo viděla světla nového sídliště Deutschherrnviertel. Za novostavbami se nábřeží rozšiřovalo, ale bylo hůř osvětlené. Na břehu řeky rostly stromy a lemoval jej živý plot. Krátce zaváhala, ale pak vykročila. Chtěla vypadat rozhodně a nebojácně. Aby si nikdo nevšiml, jaký má strach. O pět minut později minula nízké budovy sportovních klubů a už před ní ležel jen jeden krátký tmavý úsek. Jakmile dorazila k restauraci Gerbermühle, oddechla si. Zbývá jí už jenom přejít silnici, projít železničním podchodem a bude doma.

Ještě než došla k domu, nahmatala v kabelce svazek klíčů. Vchod slabě osvětlovala malá lucerna. Gabriela zasunula klíč do zámku a otevřela domovní dveře. Vtom strnula. Cítila, že ve tmě za ní někdo stojí. Prudce se otočila. Díval se na ni nějaký neznámý muž. Byl cizí, ale někoho jí připomínal. Potom ho poznala a rozkřičela se. Nikdo ji neslyšel. Muž ji zatlačil do chodby, vešel za ní a zavřel za sebou dveře.

Bylo pět hodin ráno, dvanáctého listopadu, když se Nikolas Schäfer probudil v ložnici svého bytu ve Steinheimu. Rozsvítil lampičku na nočním stolku, převalil se na záda a usmál se. Vytáhl pravou ruku zpod přikrývky, a aniž by se na ni podíval, začal hladit kočku spící v košíku vedle postele.

Nikolas Schäfer pracoval jako ošetřovatel na klinice ve frankfurtském Mühlbergu. Na dnešek pozval kolegyni Rosi na večeri a ona tentokrát k jeho údivu ihned souhlasila. Aby si to nerozmyslela, okamžitě zavolal do jedné restaurace a objednal stůl pro dvě osoby. Doufal, že jí to zabrání schůzku na poslední chvíli odvolat.

Měl sice ještě dost času, ale za deset minut už stál v kuchyni a dal vařit vodu. Podíval se na venkovní teploměr za oknem: ukazoval dva stupně nad nulou. Zašel se do koupelny umýt, pak si oblékl župan, vypil hrnek čaje a snědl dva toasty s pomerančovou marmeládou. Potom otevřel šatník a dlouho přemýšlel, co by si měl vzít na sebe. Málem zapomněl zapnout rádio. Měl rád staré šlágry a hodně jejich textů znal zpaměti. Jeho matka se jako zpěvačka protloukala tanečními kavárnamí v okolí a on ji o víkendech nebo o prázdninách někdy doprovázel a občas si směl některou písničku zazpívat s ní. Rád ji pozoroval, když si v šatně ještě v kombiné zkoušela před zrcadlem úsměvy, pak si oblékla šaty a zatočila se před Nikolasem, jako by kromě něho nepotřebovala žádné další publikum. Občas se ráno po matčině vystoupení vyplížil z její ložnice nějaký cizí chlapík a rozpačitě na Nikolase kývl, než za sebou zaklapl dveře od bytu. Když se pak Nikolas na mámu úpěnlivě díval, jenom vrtěla hlavou a usmívala se na něho: „Neboj, chlapečku. Ty budeš vždycky můj největší miláček.“ Právě tyto vzpomínky podporovaly jeho tvrzení, že měl krásné dětství. Jeden plakát s máminou fotografií, který ohlašoval její vystoupení v klubu Rudá růže v Seligenstadtu, si Nikolas nechal po její smrti zarámovat a pověsil si ho v obývacím pokoji.

Zaslechl známý hlas moderátora a pustil rádio o něco hlasitěji: „Na přání našeho věrného posluchače Nikolase Schäfera ze Steinheimu teď zahrajeme *Marinu* v originální italské nahrávce s Roccem Granatou.“ Hned si začal s rádiem pobrukovat. Věděl už, že mu ta melodie bude celý den znít v hlavě.

Než vyšel z bytu, stáhl topení ve všech místnostech. Pak ještě rychle zaskočil do koupelny pro trochu vody po holení. Úplně nakonec vypnul rádio.

Venku si bundu zapnul až ke krku. Ze schránky vytáhl noviny, strčil si je do batohu a vydal se na cestu. Na stanici rychlodráhy se podíval na hodiny. Byl tu dříve než obvykle, proto tentokrát neznal ostatní cestující, kteří čekali na nejbližší vlak.

Měl štěstí — hned našel prázdnou čtveřici sedadel a usadil se k oknu. Začal si číst noviny, brzy ale zjistil, že se nedokáže soustředit. Příliš se těšil na večer s Rosi. Opřel si hlavu o studené sklo a díval se do tmy venku. Vlak projel Mühlheimem a potom Offenbachem. Na ulicích přibývalo aut. Rozsvěcovaly se reflektory, někteří řidiči troubili a u semaforů stáli prochladlí chodci s unavenými výrazy ve tvářích.

Za křižovatkou v Kaiserlei vlak ještě jednou vyjel do volné krajiny. Vpravo kolem nábřeží v Deutschherrnu tekli Mohan, po levé straně se táhly pozemky velkého zahradnictví. Vlak na tomto místě jako obvykle zastavil a musel chvíli čekat, až se uvolní trať a souprava bude moci pokračovat na území Frankfurtu.

Mezi poli stál hned u kolejí osamělý starý dům ze žlutě červených cihel. Nikolas Schäfer věděl, že v něm bydlí nějaká mladá žena. V posledních měsících ji několikrát zahlédl. Stála za oknem v koupelně a česala si vlasy. Nebo se vracela z nákupu a nesla domů těžké tašky. A párkrát ji viděl, jak se opaluje na skládacím lehátku uprostřed malého neudržovaného trávníku. Většinou byla sama. Představoval si, jaké by to bylo, kdyby ji znal a šel ji navštívit. Teď se oběma rukama

opíral o sklo a doufal, že se bude v některém okně svítit a on ji uvidí, ale dům byl temný. Všechny žaluzie byly spuštěné. Venku teprve začínalo svítat. Potom si něčeho všiml.

Na dvorku u domu zahlédl nějakou bílou hromádku. Podíval se pořádně, nemohl ale rozeznat, co to je. Byla ještě příliš velká tma.

Vstal ze svého místa a přešel do vedlejšího vagonu, aby měl lepší výhled. Stoupl si ke dveřím a znovu se podíval ven. Teď si byl jistý, že na dvoře u domu něco leží. Někaké zvíře, pomyslel si, možná velký pes.

Po polní cestě se blížilo malé nákladní auto. Když projíždělo kolem domu, jeho světla na krátký okamžik ozářila dvůr. Ten moment Nikolasi Schäferovi stačil. O krok ucouvl. Cítil, jak se mu stáhl žaludek. To, co viděl, nebylo žádné zvíře. Byl to člověk. Tělo nějaké ženy. Nedostatečně oblečené ženy, která se v té tmě bez hnutí krčila na dvoře vysypaném štěrkem. Byl si jistý, že ta žena nežije. Při takových teplotách by nikdo dobrovolně nezůstával venku polonahý.

Vystoupil v Mühlbergu. U schodiště vedoucího k zastávce stálo prodejní pekařské auto.

„Co je to s váma?“ zeptala se ho prodavačka. „Jste nějaké bledéj. Včera jste to asi přehnal.“

Přikývl. Jako vždycky si vzal jednu housku se sýrem a jednu se šunkou. Položil peníze do umělohmotné misky. Ruce se mu třáslý. Odešel bez rozloučení. Snažil se své rozčilení potlačit, nedokázal si ale uspořádat myšlenky. S policií měl něco společného jenom jednou, když ho ještě jako mladistvého obvinili, že z výlohy obchodu s hudebními nástroji ukradl elektrickou kytaru. Ještě pořád si vzpomínal na tu hanbu, když dva uniformovaní policisté zazvonili u nich doma a mluvili s jeho mámou. Dodnes cítil něco jako špatné svědomí, kdykoliv viděl hlídkový vůz.

Napadlo ho, že na policii zavolá a nepředstaví se. Může říct, co viděl, a hned telefon položit. Báł se ale, že se hovory nahrávají a že by později vysílali jeho hlas v televizi. Mohl

by taky jednoduše mlčet. Někdo tu ženu najde a ohlásí to. Nechtěl žádné problémy.

Do nemocnice mu to netrvalo ani deset minut. Vešel na oddělení a Rosi se na něho mile podívala. Potom jí úsměv zamrzl. „Ty ale vypadáš!“

Ani si nesvlékl bundu a hned jí vyprávěl, co se stalo. Rozčilením se trochu zakoktával.

„Co když ta žena ještě žije?“ zeptala se Rosi. „Možná bychom tam měli poslat záchranku.“

„Ne, je mrtvá. A jsem si jistý, že neumřela sama od sebe.“

„Co tím myslíš?“

„Myslím, že ji zabili.“

„Zabili? Jak jsi na to přišel?“

„Nevím, ale jsem o tom přesvědčený.“

„Tak co tu ještě děláš? Musíš s tím na policii.“

Nikolas Schäfer na okamžik zaváhal. Potom přikývl. „Jo, chtěl jsem tady jenom ohlásit, že nastoupím o chvíli později. Ale ten dnešní večer platí, ne?“

Rosi se na něho podívala. „Ano,“ řekla, „už se těším.“

Hlavnímu komisaři Robertu Marthalerovi dopadla na psací stůl třetí kapka. Vzhlédl ke stropu své kanceláře a zařval.

„To snad není možný, sakra!“ křičel. „Už zase!“

Elvira opatrně otevřela dveře a nahlédla dovnitř. Přestože byla jen o deset let starší než Marthaler, během let se ze sekretářky stala něčím mezi jeho kamarádkou a chůvou. Zrovna přišla a ještě si ani nestačila sundat kabát, když k ní z vedlejší místnosti dolehl šéfův hlasitý křik.

„Roberte, co se děje? Můžu ti nějak pomoci?“

Zdalo se, že ji Marthaler nevšímá. Vztekle vyskočil a jediným pohybem smetl ze stolu všechny papíry. Elvira bezmocně zopakovala svou otázku. Konečně se na ni Marthaler podíval.

„Cože? Jo, pomoz mi. Objednej demoliční četu! Řekni, ať celej barák srovnají se zemí! Podívej se na tohle svinstvo!

Už zase teče ze stropu. Jak tady má člověk pracovat? Já chci odsud pryč, chápeš? Chci suché a teplé pracoviště. Okamžitě.“

Elvira, která s Marthalerem pracovala už dlouho a znala jeho občasný výbuchy, se ho pokusila uklidnit. „Počkej,“ řekla, „to zvládneme. Zajdu rychle pro hadr.“

„Tak přesně tohle neuděláš! Radši zavolej Herrmannovi! Ať sem přijde a podívá se na to. A taky údržbáři! Chci, aby se tu konečně něco dělo! Tři měsíce jsme se tu potili jako v sauně, protože nefungovala klimatizace. Teď je venku zima a my musíme mrznout, protože se už zase něco podělal. A k tomu se ještě budeme sprchovat. Já už tu nezůstanu ani minutu.“

Nechal Elviru stát, popadl zimní bundu, vyběhl z kanceláře a práskl za sebou dveřmi předpokoje.

Na chodbě potkal mladou kolegyni Kerstin Henschelovou, která ho udiveně pozdravila: „Ahoj, Roberte, co se děje? Ty jdeš pryč?“

Marthaler se zastavil a bezmocně rozhodil rukama. „Jo, jdu,“ vykřikl, „a do téhle zříceniny se už nikdy nevrátím.“

Nebylo to ještě ani tři čtvrtě roku, co se nastěhovali do obrovské nové budovy policejního prezidia na Adickesově třídě v severní části Frankfurtu. Většina kolegů byla ráda, že konečně mohli opustit staré sídlo na náměstí Republiky, které jim bylo těsné. Některým možná přišlo vhod i stěhování trvající několik týdnů.

Robert Marthaler ale patřil k té hrstce policistů, která od začátku vyjadřovala nespokojenost s tím, že musí opustit známé prostředí. „Naše práce je už tak dost neklidná,“ prohlásil na jedné schůzi. „Neustále se musíme přizpůsobovat novým situacím, a proto není dobré, že nás rozptylují ještě i nové kanceláře a pracovní postupy.“ Mladší kolegové, kteří znali jeho tvrdohlavost, se usmívali. A on sám věděl, že jeho odpor je marný. O stěhování se rozhodlo už před lety, a tak Marthaler nakonec trval alespoň na tom, že si s sebou vezme svůj starý psací stůl.

Když se pak v nové budově začaly hromadit závady a čím dál víc policistů si na ni stěžovalo, sotva dokázal potlačit zadosťuchinění. Projektanti například zapomněli na toalety v celách předběžného zadržení, takže bylo nutné vyčlenit jednoho policistu, aby dotyčné vodil na záchod. Marthaler také nijak nezastíral, že se mu nelíbí architektonické řešení nové budovy, která vypadá jako holé, studené kasárny, zabírá celý blok a obyvatelé Frankfurtu jí brzy začali říkat „policejní klášter“.

Teď stál na velkém nádvoří a zhluboka dýchal. Najednou mu celý ten rozruch připadal malicherný. Dopnul si tlustou zimní bundu a nasadil si vlněnou čepici a teplé rukavice. Nasedl na kolo a rozjel se po okružní třídě. Do tváří ho pátil studený vzduch. Brzy bude muset kolo uložit do sklepa. Odbočil doleva na Eckenheimskou výpadek. O pár set metrů dál, kousek za velkým supermarketem, zastavil. Kolem Hlavního hřbitova se během desítek let usídlila nejen řada zahradnictví a kamenických firem, ale i pár kaváren, jejichž klientelu tvořili hlavně starší pánové a dámy v tmavém oblečení. Po návštěvě u hrobů svých blízkých se tu scházeli, apaticky si stěžovali a mluvili o svých nemocech a důchodech. A někdy možná navazovali nové známosti. Zřejmě nikdy si ale nesundávali klobouky.

Marthaler měl rád lehký šum těch nezávazných hovorů. Rád poslouchal tiché rachocení příborů a cinkání nádobí. Uklidňovalo ho sedět mezi lidmi, které už dávno přešla veškerá ctižádost a většina i ješitnost. Možná se tady cítím tak dobře proto, že sám pomalu stárnu, říkal si Marthaler. Tahle myšlenka hlavního komisaře ani v nejmenším nezneklidňovala.

Pověsil si bundu na věšák, našel volný stůl, objednal si šálek čaje a chlebiček se sýrem a požádal servírku, aby mu donesla i krabičku mentolových cigaret. Prolistoval noviny a chvíli trvalo, než si všiml, že jsou dva týdny staré. Důchodci si asi moc nepotrpí na novinky. Zrovna si zapálil cigaretu, když mu zazvonil mobil. Byla to jeho sekretářka.

„Co se děje, Elviro?“

„Bojím se, že se budeš muset do téhle zříceniny přece jenom vrátit,“ řekla.

„Ani náhodou!“

„Ale ano, Roberte. V Oberradu našli mrtvou ženu. Vypadá to na cizí zavinění. Za pět minut je porada.“

Marthaler vešel do zasedací místnosti a rozhlédl se. Ještě než se posadil, Herrmann na něho vyjel: „A odkud jdete tentokrát?“

„Byl jsem si dát kávu,“ odpověděl Marthaler.

Vedoucí oddělení vražd naprázdno polkl. Nenapadlo ho, co na to říct. Upřímně odpovědět si asi netroufal. Prostředníčkem si na nose posunul nové brýle bez obrouček. Byl to tentýž model, jaký už pár týdnů nosil i policejní prezident.

Herrmann si odkašlal. Potom zatřepal rukama. „No, to je jedno,“ řekl, „převezměte prosím ten případ. Já mám naléhavé jednání.“

Už byl skoro ve dveřích, když ho Marthaler zavolal zpátky.

„Musíme odsud pryč,“ řekl co nejkldněji. Věděl, jak snadno se z každého jeho střetu s Herrmannem může vyvinout hádka. V posledních letech Marthalerovy výhrady vůči nadřízenému přerostly v trvalou averzi.

Herrmann se na něho nechápavě podíval. „Co to má znamenat, že musíme odsud?“

„To znamená přesně to, co to znamená. Že odejdeme z těchto kanceláří. Že se tady nedá pracovat. Že to musíte nějak vyřešit.“

Herrmann se na něho nepřítomně podíval. Potom přikývl.

„Chápu,“ řekl, „chápu.“ Vyšel z místnosti a tiše za sebou zavřel dveře.

Marthaler se obrátil na Elviru: „No tak povídej, co se stalo.“

„Volali z osmého revíru. Dnes ráno k nim přišel nějaký muž a ohlásil nález mrtvoly poblíž jednoho osamělého domu v Oberradu. Poslali tam hlídkový vůz, aby se na to strážníci

podívali. Ohlášení se potvrdilo. Na udaném místě našli ženské tělo. To je všechno, co mi řekli. A že všechno ukazuje na cizí zavinění.“

„Co všechno na to ukazuje?“ zeptal se Marthaler.

Elvira zavrtěla hlavou. „Nic víc nevím. Už jsem dala vědět technikům kvůli zajištění stop. Walter Schilling mi slíbil, že okamžitě vyjedou.“

„Dobrá. Kdo je volný? Kdo má čas jet se tam se mnou podívat?“ Marthaler se rozhlédl. Dobře věděl, že kolegové z první vyšetřovací skupiny nemají na další případ ani pomyslení. Liebmann a Döring se už tři dny usilovně snažili zjistit totožnost mrtvého muže vyloveného z Mohanu. Kerstin Henschelová se připravovala na svědeckou výpověď v případě neúmyslného zabití. A Manfred Petersen vyšetřoval nehodu na dálnici z minulého týdne, při které byli tři mrtví, ale žádní svědci. Nikdo z nich po další práci netoužil.

„Je mi líto, Svene,“ řekl Marthaler, „ale musím tě požádat, abys jel se mnou. Dokud nebudeme vědět, jak se to má s tím Oberradem, musí Kai pokračovat sám.“

Sven Liebmann přikývl. Všichni věděli, že Marthaler s tímhle kolohnátem rád spolupracuje. Líbilo se mu rozvážné chování mladého kriminalisty, který skoro nemluvil a zachovával klid i v chaotických situacích.

Liebmann mnohokrát prokázal, že si nic nedělá z Marthalerových občasných výbuchů.

„Dobrá. Tak se dáme do práce. Navrhuji, abychom se po obědě znovu sešli.“

Elvira počkala, až všichni kromě Marthalera odejdou z místnosti. „Roberte, nezapomeň, že se dnes vrací Tereza. Chtěl jsi ji vyzvednout na letišti. Měla jsem ti to připomenout.“

Marthaler se na sekretářku podíval a pak se usmál.

„Díky,“ řekl. „Určitě na to nezapomenu.“